

Паякътъ:

Ахъ, любезна моя,
Че си сладкодумна
И таквазъ красива
И такава умна! . .
Салъ ела, поглежъ се
Въ мойто огледало! —
Тебъ слънцето, вѣрвай,
Би ти завидѣло!

Мухата:

Колкото за него —
Твойто огледало —
То ме малко блазни,
Да се невидѣло! . .
Но да се огледамъ
Утре ще намина.
А сега прощавай
Чакъ за догодина!

Чичо Стоянъ

ОБИЧАЙ ПЛОДА!

Дете яде хубава червена ябълка. Деца го наобикалятъ, ржце протягатъ и молятъ: „Дай ми, бе. . . дай ми, бе! . .“ И ржчички, и очички, и устнички молятъ за червена хубава ябълка. Добро е детето — даде по ябълка на другарчетата си. Грабватъ, сладко-сладко заяждатъ.

Колко хубава е *ябълката!* . .

Сочна круша на дръвче виси. Очитѣ ви не се махвватъ отъ нея. А височко е. Искате да си я откжснете — подскоквате. Не стигате — не можете. А какъ ви се яде! Пакъ подскокнете, че пакъ . . . откжсвате — сладко залапвате. Колко сладка е *крушата!*

Мили черешки като хубави очички ви гледатъ, мамятъ ви при себе си и викатъ. И мало, и голѣмо тича при тѣхъ. Колкото мили, толкова приятни сж *черешитѣ!*

Ей златенъ, едрозърнестъ гроздъ е предъ очитѣ ви. Бистри, свѣтли зрънца ви поглеждатъ мило, усмиватъ се. Потрепвате за грозда. Едва спирате плюнкитѣ въ устата си — тѣй много ви се хапва. Кусвате зрънце, че второ, трето . . . ненаситно гълтате. О, колко вкусно, колко сладко е *гроздето!* . .

Сливи, праскови и дюли, орѣхи, зарзали и смокини, мандарини, лимони и портокали — колко хубави сладки и приятни сж тѣ! Кой ги не обича? Кой не яде грозде? Нали птици, пчелици и мушици на цѣли орляци се спускатъ къмъ лозята да ядатъ грозде? Оси, пчели, мухи и всѣкакви малки и голѣми животинки търсятъ плодоветѣ, смучатъ или ядатъ. Цѣло лѣто катеричката яде орѣхчета, лешници, а и за зимата си набира и трупа.

Всичко живо обича плода.

Богъ ни го е далъ, обгрялъ го е съ слънце и го